

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

93. szám.

Pest, július 1. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Előfizetheti Pesten, csak a kiadónál (a Beimelféle nyomdában, aldunator, Piáristák épülete) 1-ső júlistól pedig országuton Kunewaldházban a kiadónál, vidéken a k. postahivataloknál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre. Budapestben házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapest 2 ft 30 kr. vidékre postán 3 ft 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettetik.

Nem mendemondák után, hanem jól értesültek után irhatjuk, hogy a gyűlés nem holnap a kitűzött napon, hanem csütörtökön, folyó hó 6-án fog megnyitani.

Ha az nem forogna fen, hogy az erdélyi kövek közül még sokan nincsenek itt, ezen régi táblabírói szokást egy kicsit apprehendálnunk kellene.

Rendelések vannak téve, hogy a nemzetország, és sorkatonaság a megnyitás napján kiálltassék.

Hanem az igen rossz vért csinál, hogy a fegyveres erő nem különböző pontokon, mi az ünnepevénynek festői szint adna, hanem hosszú sorban két felől úgy állítatik ki, hogy a gyűlést megnyitó királyi helytartó köztük fog elmenni.

Ez Lajos Filepismus.

A Ferencz városból.

Szerkeztő!

En egyáltalában nem vagyok barátja azon karakán stylusnak, melyet ön lapjában divatba hozott, hanem az igazság előtt mégis térde fejele hajtok. —

Ön Kacskovics követjelöltünkre azt mondta, hogy ő egy rosdás sróf a régi rendszer gépezetéből, hanem hogy marcius óta egy kicsit ki meszeltette magát.

Ennél még ön igazabbat soha sem mondott.

Első olvasásra nem hittem önnek, hanem megtértem.

Tudja ön politikai világunkban a tavaszi változó idők míg tartanak, s Kacskovicsról a sok jobbra balra szókdécselés alatt a méz rettenetesen kopik lefelé.

És a hol lekopik, csak most lehet még jól ki-venni a régi feketeséget, rosdát és foltokat.

Tetten kaptuk ezt a galambtollas varjut. Halljon csak ön felséges újságot, szerkeztő.

Eő Kacskovicsága ugyan kacskaringós politikai hitvallomást adott. — Tizenkét pont... épen a mennyi ágazat van, ha jól emlékszem a Hiszek egyben. —

És azalatt, hogy a mi gyöngyünk, madarunk, Kacskovicsunk e pontokat felolvasá, mi hallgatók egyik ájulásból a másikba estünk. Nem tudtuk miféle monstruma lehet ő kelme a politikai véleményeknek.

És a hallgatók? Azt mondják jobbra balra fogadások történtek. Az egyik azt mondta: ez az ember communista, másik, hogy legitimista, harmadik, hogy cabalisticus, a negyedik, hogy makabeus, az ötödik, hogy republicanus, a hatodik, hogy anarchista, archimandrita, antropophagus, ichneophagus és troglodyta.

Egy szegletben verekedés történt. Egyik esküdtött s azt mondta, Kacskovics phariseus, a másik szívesen szenvedett akárhány pofont, csak-hogy mondhassa, Kacskovics publicanus.

Szerkeztő, akarja ön tudni, mit tartok én Kacskovicsról.

Ő srófsága: phillisteus.

Ön nem hiszi, hanem a marciusi napok világa elöl e zsákba rejtett, lélek, szeg alakjában kezdi magát kiütni.

Minden módot el fogok követni, csakhogy a sötétség ezen bogarának követi hitvallását kézre kaparithassam.

Lesz multság. Ön lapjából az napon ezerrel több fog elkelni.

Nagyszerű politikai symbolum! A választók megkérték a dicső férfit, hogy e historiai remeket, mely legalább is az amerikai függetlenségi actával felér, méltóztatnék kinyomatni.

A nagy férfi a kíváratnak kegyesen engedni méltóztatott. Hanem mikor a sor tette került volna, a megbecsülhetlen kézirat szörin szálán elvesztett...

Inkább Schakespeare veszett volna ki a világirodalomból, mint e nevezetes professio... Képzeltetni, hogy illy nagy kincs után, mint ólalkottak a sok zsebmetszők és plagiatorok.

Az irodalom, s az eszmék barátai kétségbe vannak esve, hanem a herrfon Kacskovics jót kazagott otthon a markába.

Mert bizony őt nagyon zsenirozta volna egy

ilyen nyomtatott hitvallás, mellyben az ördögnek s az angyaloknak is volt egy kis lytaniára valójok.

Ki tudja rövid időn meg micsoda szelek talál-nának az országba fujdogálni, és Kacskovics azt tartja, hogy okos ember soha sem szokta magát egyik vagy másik párt mellett kitenni.

Ő mindég ott szeret lenni, hol hivatalra és bő-ségre van kilátás.

Igy magyarázható meg, hogy Kacskovics mar-czius előtt mint a katona bódék, sárga fekete volt, marcius második felében befestette magát vörös, fehér, zöldre... és ma pedig két színben... előlről fehér, hátul fekete.

Az elejével a magyarokra néz, a hitujját a német burgerekre fordítja, mert azok a régi sötétségben leginkább látszanak gyönyörködni.

Félek, hogy ön e levelemet ki nem adja. Azt hiszi, hogy motívalatlanul bárki, ha mindjárt illy mértékletesen is mint jelen alkalommal, senki meg ne rovassék.

Csak szedőhez a kézírattal. Majd el fogom hozni valahogy az emlitemet követi hitvallást s ön olvastában kétségbe fog esni rajta.

Hogyan? fog ön felkiáltani... Dolgozó tarsaim meg akar engem buktatni, compromissio-ba akarnak hozni a párt előtt... Illy alávaló hitvallás, illy fényes tettenkapás a reakció mellett s a marcius a kétségbeesésig mérsékelt...

Igy fog ön beszélni szerkeztő; azért szavam-ra adja ki e néhány sort.

Nagy Gedeon.

Tegnap este a Széchényi-ligetben a papok rágalmazni kezdék a magos ministeriumot.

Azt mondták, hogy a cultusminister primást nevezett ki.

Igaz-e ez, jobb oldal fiatal bárója? ön épen úgy tenne hatalmával mint a kis falusi leány a piros eszímával alig várja hogy felpróbálhassa.

Cultusminister, ön meg fog haragudni, ha megtudandja mit mondtak önről kedves papjai.

Azt beszélték, hogy Hám János uramat nevezte volna primásnak...

Minister ur, ha ön azt akarta elérni, hogy legyen egy püspök, kire azt mondhassa: Eszem azt az imádságos kis szádat, akkor jobban nem választhatott. Heim Jánosnál imádságosabb püspök széles e világon nem létezik. Ha önnek az volt célja, hogy az esztergomi templom minél hamarabb készsége foltostassék, akkor is meglette emberét. Ha azt akarta, hogy Esztergomba a bécsi német apácák esch misericordianusok, tótdiák-minoriták seregestől rohanjanak s a városi népesség ezáltal nevedjék (1) jó helyütt kereskedett.

Hám János nagy imádkozó szent. Hám Jánost

a szatmármegyei svábok már kiszemelték szentnek, s amint meghal, ki fogják őt faragni a falu számára, mert a sok szent János és Dónát már nagyon unalmas, mindenna pi, s divatból kimentnek kezd látszani.

Polgár püspök, s több tekintetes, nemes vármegyék táblabírája! Ön szinte mint Tihanyi excellentiás ur, bár ha az apostolok csak per kend beszéltek egymással.

Egy legszerényebb kérést önhez. Ne fogadjon el a primásságot.

Ennél még kevesebbet soha sem kért öntől senki, a kit pedig az üdvözítő szeretete lelkesít, hogy tagadhatna meg illy csekélységet.

És különösen ne mysticalja magát. Ön a ki-nevező diplomára tán keresztet vetve, azt fogja mondani: Fiát voluntas tua sicut in coelis et in terra. De lássa ön, nem az isten nevezi ki őnt, hanem a ministerek, kik között eretnekek is vannak.

Aztán emlékezzék vissza, mit hitt ön ez előtt Kossuthéktól, legyen ön következetes.

Ah, ha ön a breviarium mellett Pol de Kockot olvasná. Majd tudná, mit kelljen csinálni.

Pest július 1.

A nemzeti gyűlésnek sok különféle teendői lesznek. Pénzt teremteni és katonát ajánlani a két legfőbb feladat, melly rá vár. Ebben, úgy hiszem, mindnyájan egyetértünk.

De ezen két nagy fontosságú kérdéseken kívül, a gyűlés rövid tartóssága mellett is, lesznek még egy pár olyanok, mellyeknek megfejtése s tulajdonképpen tisztábazatala elhalasztást nem szenvedhet.

Illyen a sajtótörvények átnézése és módosítása.

Hogy mostani sajtó törvényeink mellett, hírlapjaink a hivatalos Közlönyt kivéve mind és naponként le nem foglaltattak, azt csak a körülmények hatalmának, s a kormány jó akaratának köszönhetni.

De ezek mellett tovább is megmaradni, a Censura alatti létnél nem sokkal derekabb állapot volna.

Ezen törvények mellett csak akarni kell a kormánynak, hogy az egész időszaki sajtó elhallgattassék, s pedig törvényszerűleg.

Ezen törvények mellett - nyugodtabb időkben - ügyvédek csupa sajtóperekbeni védszereppel lennének elfoglalva, s a felmentetés ritka lenne mint a fehér holló.

Elemezni a törvényeket, csak idővesztegetés volna. Ezek azon törvények, mellyek a szent epitetont csak úgy érdemlik meg, mint Loyola Ignác.

El kell vetni az egészszet, habár nemzőjük megsíratná is őket.

A legszabadabb sajtótörvényt kívánunk.

Semmi cautio, semmi czafrangos és felesleges visszatérő törvények.

A cautio a legigazságtalanabb teher a sajtón; az nem egyéb, mint egy maskirozott censura, mellynek áruhája cifra sajtótörvényekből áll.

Nyomatni mindent és mindenkinek szabad. Ez elidegeníthetlen és természeti joga mindenünknek. A cautio lakat a gondolatszabadságon; s

épp olly joggal vetheti a szólásra. Ez valóban a legjobb methodus volna, egy ország panaszait sérelmeit elhallgattatni.

Azért legyen gondotok a sajtótörvényekre, s ha mit sem csinálnátok, is e nemzeti gyűlésen semmisítsétek meg a mostaniakat.

Ha mindent veszünk is, csak korlátlan sajtószabadságunk legyen, és mi nem féltjük e hont sem a zsarnokság jármától, sem belzavargásoktól.

Ennyit kívántunk előleges figyelmeztetésül ezen szeptemberi törvényekre; s kérjük a többi lapokat is e közügyben erélyesen szólalni fel.

Csernátóni.

Szeged, jun. 29.

A bácsmegyei Ferenczesatornán, a régi rendszer zsarnokhatalma még ma is teljes épségében fentartatik.

Az ott átutazó hajóktól annyi peaget (mint őket nevezik) vesznek, mennyit akarnak, — számadataikat olly zavarosan viszik, hogy azt utánszámolni teljes lehetetlen. — Csak az öszveget mondják ki, és azt, — ha az illető hajóját letartóztatni, és ez által magának még több költséget okoztatni nem akar, — azonnal minden ellenmondás nélkül fizetni kell.

A hajósnak minden nap, csak emberei fizetése 15 ftba kerül, hát még a jószág veszteglése, melly 3—4 nap mulasztással ezeket veszíthet.

Ez előtt néhány évvel a peage a legelső (7000 mázsás) nagyságu hajótól legtöbb 700—720 forint volt fizetendő, ma ezektől 850, sőt 900 forintot is vesznek, hogy miért szűkölt fel ennyire, azt senki sem tudja.

Minden illy nagy hajónak a csatornán, annak a legnagyobb vizállásával is megsegíttetni, azaz: a teherből, másik segédhajóba által rakni kellek. Illy segédhajókat a kincstár tart, mellyért azonban használás idejekor naponként 14, mond tízennégy forint, azon felül annak ökrök általi vontatásért különösen fizettetik.

Vannak minden évben, (a midőn a Duna, mint épen jelenleg kis vizállásban van) sokszori esetek, midőn a kereskedőhajók útjokat bevégezni sietvén, a csatornába olly rakásra tolnak, hogy a segédhajók, — egy anyahajónak 2—3. is szükségeltetvén — a szolgálatra kevesek, a keresztül segítést meg nem győzik, és ilyenkor 14—20. napokat és többet is kell a jószágnak vesztegelni addig, míg segédhajót csak kaphat.

Illy alkalommal a hajós a midőn a Tiszáról Földváránál a tiszai torkolathoz megérkezik, kérdést tesz a tisztségnél, hogy van e elegendő segédhajó? A tisztség nyet földet ígér, a hajós becsalja azzal, hogy segédhajó elegendő van; — ha egyszer a hajó a földvári zárgáton (Schlusse) belől van, onnan vissza már nem jöhetvén, minaddig kénytelen vesztegelni, míg segédhajót nem kap, különben ha azt, hogy nincs hajó, neki mig a zárgáton kívül van, megmondanak, körül venné útját a Dunán, és addig, míg erre az időt eltölti, körül félutjára haladott volna, a nélkül, hogy a rémitő fizetéseket, — mig egy hajó a 14 és fél mérföld hosszú csatornán keresztül vergődik, minden költségeket, s a peaget öszvevéve

1000—1200 forintba kerül. — időveszteséget, és a tisztviselők secaturáit viselni kényteleníttetnék.

Egy szegedi hajóstól (mi még soha se történt) addig, míg a segédhajóból a jószágot az anyahajóba által nem rakták, 100 pftot vettek biztosítékul.

A midőn az általrakás megtörtént, a 100 pft visszaadni kellett abból 16. f. 40, mint még 1841. évben Zsótér Jánosnak hibásan számolt fizetendőjéből elmaradott öszveget levonták a nélkül, hogy az illető hajós beleegyezett volna, különben pedig hajós és Zsótér T. között legkevesebb öszveköttetés nincs, tehát ők alítólagosan Zsótér János szegedi hajósnak 16 f. 40 kr. kevesebbet számoltak, azt ők egy hajóstól, mivel ő is szegedi, erőszakosan levonják! E már mégis zsarnokság valakivel erőszakosan fizettetni mivel nem tartozik. A hajós más állítólagos adósságát fizetni vonakodván, törvényes keresésre utasított.

Minden zárgátnál két, évi fizetéses egyén van alkalmazva, mindannyi boros csap, kik a zárgátakból a vizet kis be bocsátják, míg ezeknek a rendes vám, minden hajótól 2.—4. iteze bor ki nem adódik, addig a zárgátolástól szó se lehet. — Minden dobszó után megy, reggel 8 óráig, délben fél 12 — 2. óráig és este 6 órától estig a tisztviselők és hátramoszítóknak henyecórak, ilyenkor hajók keresztül nem bocsátatnak.

Az illető minster e részbeni czélszerű intézkedése és a jelenlegi Bohunek, Vorlauffer, még lsten tudja mi féle Natio tiszték helyett becsületes magyarérsű tisztviselők alkalmazására e zsarnok bánásmód, rendetlen erőszakos fizetések elhárítása tekintetéből figyelmeztetjük.

Zsótér Andor.

A radicálkör tagjai, ugy a feljött és jövendő követek figyelmeztetnek, hogy matól kezdve a körnek új vendéglője leend. Pár nap mulva pedig az ebédlő és vacsoráló hely a serviták kertjében fog lenni, mellynek kellemessé tételére a legnagyobb gond fordított. A társasági élven kívül az étkek jutányossága is ajánlóvá teszi e helyet, melly mindenestre egyike leend a legkeresettebbeknek.

A vendéglőnél hószámra is lehet előfizetni.

Pest jun. 30.

Szerkeztő!

Kérek egy kis tért engedni lapjában, egy fa-meuse parenthesis beigtatására. A dolog csiklandós, de tán nem lesz sajtóper belőle.

Ma délbe egy szatmármegyei ismerősömmel találkoztam, ki a következő történetet beszélt ez sans géne.

A nagy Károlyi küldöttség ugyan megjárta egy belügyministeri tanácsnokkal. De előlkezdem.

Nagy-Károly városa marcius óta felszabadult város, megszabadult, hála az égnek, földes urától, megmenekült, ezer hála az égnek határtalan ké-

nyü kadjától, ki e városban a törvényt s igazságot monopolisálta.

A szabadság szép vágyat ébresztett e város jobb gondolkozású közönségébe, s ez vala: Nagy-Károly városát a községi városok sorába emelendő, rendezett tanácsot alapítani. Ez eszme fogantatva vétetett még pedig a fentiszelt kadi indítványából. Célhozjutás végett a népgyűlés, melly az indítványt tárgyalta s elfogadta, választmányt nevezett ki: a rendezett tanács tervének elkészítésére, a választmányból természetesen kimaradtak s volt jobbágy urodalmi hospodárok mint olyanok, kikhez a népek semmi bizalma nem lehetett, a mult idő keservei igen is élénken jutván eszébe a mellőzés perse furieuse reactiot szült! Der Teufel ist los geworden, melly szavak, ha commentárózzuk, ilyen formán hangzanak: de majd elfeledém, hogy az indítványozás idejében gr. Károlyi György is pártolta a rendezett tanácsot.

Tehát a reactio elkezdődött.

Az uradalmiak, a választmányt vagy magok, vagy alattomos zsóldosaik által, megtámadták, hogy leszamarazták, fájt, doch hat man ver-schmerzt, hogy lehunczutozták, lebitangolták, eddig elkellet nyelni, de jö az idő, jönni kell! denique a választmány tervezetét szépen megkésztette, mit a város egyeteme elfogadott, s aztán a megyei bizottmány is helybenhagyott, sőt szép ajánlatot tett a belügyminiszterhez.

Na természetesen a dolog illy fényes állásban a város megörülve, küldöttséget utasított a belügyminiszterhez, az engedélyt személyesen esközölnö. A küldöttség tehát megérkezvén Budapestre, az állodalmi titkárunk benyújtá irományait, ki igen nyájasan s biztatólag fogadta s aztán az illető szaktanácsnokhoz utasítá a küldötteket.

A tanácsnok megígérte, hogy nagy készséggel járand el az ügyben; harmadnapon meglátogaták a tanácsnokot, ki már akkor elkészítette észrevételeit s javaslatát, mondván, hogy az engedély ünnepélyes alakban mi hamarabb készen leend. Ismét harmadnap mulva elmentek az említett urhoz, természetesen szinte elbizakodva, hogy már privilegiumot isten bocsásd bünöm, vagy mit is, tán kézhez kaphatják.

De oh péntek, te csakugyan dies fatalis vagy!

A tanácsos ur előveszi az actákat. Két levél érkezett azóta, mond, melly a dolgon kissé változtat. —

Megdöbbsentek a szegény küldöttek, gyanított, s bele pillantott a tisztelt ur. Önök vádolva némi csekélységgel, egyébként némi kérdésekre felelni tartoznak, még pedig otthon, és hivatalos uton, haza mehetnek s megnyugtathatják küldöiket!

— Ah ca — érdekes aventure — mondék.

Hallja csak ön most jön az érdekesebb.

A tanácsnok mielőtt bevégezte velöki értekezését félbe szakítottatott egy ur által kivel is a melleszobába ment beszélgetni. E szünidő alatt egyik küldött szomoruan forgatni kezdé actájokat, s quelle bonheur! az actákból egy spitzli ugrott ki, meg ne ijedjenek az olvasók, nem valóságos spitzli, csak annak nevét rejtő iromány hullott ki a csomagból. És ki volt hát azon rém? sem több sem kevesebb, mint nemzeti Bárfay Gy. uram, ki gr. Károlyi Gy. nevében folyamodott ellenök. A tanácsnokot egyik küldött felkérte, hogy a folyamodást mutatná meg, kérelme azonban megta-

gadtatott, nem akarván csupa ministerialis gyöngédségből elárulni az alattomoskodót.

Hanem tudja-e ön szerkesztő, mért nem tetszik Károlyi György ő lordságának a rendezett városi tanács? csupa nagy uraságból, s azért ő Nagy-Károlyba középponti szolgabírói hivatalt állított fel, hogy a rend. tanácsot népszerűtlenítse, mert ő méltóságának nem tetszik, hogy személyére és vagyonára nézve is a rend. tanács hatósága alá vetessék, mellyet tisztjeiből a megboldogult uriszékek mintájára nem alakíthat.

Kopogó contrása.

Ecseg (Nógrádból) jun. 26.

A haza mentve; az összes nemzet java előre lökve; az intelligencia győzelmé megülve!!!

Horváth Edmund népképviselőnek megválasztva!

Megtartoztatjuk magunkat minden megjegyzésektől; egyszerűen elősoroljuk a történeteket. Itéljen a nyilvánosság! itélőszéke elébe idézzük az illetőket. —

Tegnap délután kezdének gyülekezni Ecsegre mint választóhelyre a kerület választói. Többeket közülök megszólítánk, tudnák é megmondani mi célból jöttek ők ide? és sajgó lélekkel vettük abbeli válaszukat, hogy biz őket a plébánusok Horváth E. melletti szavazás okaért ide rendelte volna. Ma reggel megjelentek a többi választók, s az aspirans ecsegi bora (nem rosz!) által fellelkesítve, hozzá láttak — mámoros állapotok dacára — jogaik legszebbikének gyakorlatához.

„Vivat Szent - Györgyi Horváth Edmund!“ „Nem kell más, mi beirattuk magunkat, ő már aratóknak fogadott!“ „Nem kell lutheranus, pópista kell!“ Ezt harsogtatta a nép.

A választmány elnökének a polgárokhoz intézett rövid beszéde után Horváth E. kijelöltetett.

S nem akadt competense? Fájdalom, nem! — Volt ugyan egykét egyén, ki meggyőződése sugallatából ohajtott volna képviselőjének, egy nemcsak lelkes, de értelmileg kitünő hazafit, ki irtózva a korteskedés alávalóságától, a korteskedők ellenében föllépni jelleme megszeplősítésének tartá, de látván kisebbségét a fanatisált, s ígéretekkel megverbuvált tömegnek irányában, (tömegnek nevezem, mert polgároknak, istenemre senki sem mondhatta volna) felhagyott jelöltjével, azon erős hiszemben, hogy Horváth E. önisméretéből kiindulva, nem lehetend elég vakmerő s elbizott, hogy ezen főséges állást bitorolja.

De lám! alig mult benne pár percz, a választók kikiáltják követőknek, s látni kívánják a szép mákvirágot.

Ekkor felszólítók polgártársinkat, hogy ha már egyszer megválasztották, hallják elveit s politikai hitét, mert isten ugyse Horváth Edmund ur, csakugyan politikai pont alatt (pedig több fokkal!) tengett! Indítványunk viszhangra talált több földművelő polgártársunknál, de csakhamar leordított egy köpezös, tollas, olyan virstlis forma legény által, ki határtalan bizodalmat szavazott Horváth Edmundnak, s nem látta szükségesnek az indítványozott hit-vallást. De mért is ne lehetne a népnek eladni macskát a zsákban?

Auffiroljam ezt a határtalan bizalom-szava-

zót? Instálom alásan, ez Fektor József ur, lörczi káplánus. Eszem a lelkit! talán azt hitte, hogy az ő credóját kérdjük, már pedig az olyan kártya-féle professio kényes portéka ám.

De ez csak itt a dolog hübnere! ime viszik a szerénykedő, lesütött szemü megválasztottat, s eő pseudó-nagysága megalázá magát, s ajkairól ilylyeténképen ejté szavait:

„Barátom! barátim! Mély érzelmek sülyednek szívemre e pillanaton, bocsásson meg, hogy nem tudom kimagyarázni magamat. Az én politikai hitem csak a szabadság, a melylyet kinyertünk, és az egyenlőség oszlopán feketik. Ezt képességemhez képest igyekezni fogok, hogy erősíthessem. Dixi. Hiven előadjuk debut-dictioját, s az ebben tán kétkedőket figyelmeztethetők bizonyos bajtárhoz, bizonyos ügyben irt levelére, s meggyőződhetnek galimathias stylusa classicitásáról.

Kell ehhez commentár? Jól vagyunk vele, ha ilyen szellemi erőre bizatik a haza szent ügye.

Hallottuk egyik választójától: „ejnye azt mondják, hogy nyolcz nyelvet tud, de csak nagyon kár, hogy a magyart nem;“ egy másikatól pedig: „ugy beszél, mintha a hideg lelné.“

Item, Horváth E. követ! Qui bien fera, bien trouvera!

Lássuk, hogyan viselte magát a nép?

Kimondhatlanul resteljük, hogy nem szolgálhatunk csak egy nyomorult boeskorosi restaurationalis rajzzal. Volt kurjongatás, dorbézolás, kannál, kés stb. escamotirozás, véres fők sem hibáztak, ezekbe foglaljuk egy polgári méltóság érzete nélküli csoportnak viseletét.

Végre köszönetet kell szavaznunk a fősperesnek, plébánusokhoz intézett, Horváth Edmundról, grátiájokba ajánló körleveleért, ugy szinte azon urak részére, kik megparancsoltattak, büntetés, fenyegetés segítségével a sziraki választóknak, bírójuk által, Horváthra szavazni.

Éljenek mind azon papok, kiknek eszek ágába sem jutott, hiveiket tudatlanságokból felzavarni! De gyönyörű élvezet is az, összetalálkozhatni a választás mezején polgárok helyett, rikoltó gépekkel!!!

Quod scripsi, scripsi.

Szentmiklósi E.

Szerkesztő!

Van szerencsém önnek bemutatni Tekintetes Nemes Nemzetes és Vitéz Keese Péter urat, több Tettes Vármegyék boldog emlékezetü Táblabíráját, örökös Massae et sequestri Curatort, Pest megye főfő Levéltárnokát, fain solótánczos s nekem mindenek felett kedves Uram bátyámat.

Ne csudálkozzék ön szerkesztő, hogy kedves Uram bátyám termete így elromlott, hogy vonásait így összekuszálta az idő vasboronája. Oh mert a nagy bunak és bánatnak miatta, hogy a vitéz táblabíró sereget olly nagy csapás érte, hogy még csak uriszéki bíró sem lehet többé, mellyen tekintetes urambátyám olly jól szokta magát érezni, — lelke egészen elkeseredett.

Mintha most is látnám uriszéki táblabíró tek. urambátyámat, hogy patvarista koromban T.Bics-

*

kén, milyen jól áll neki, az oda való igen igen becsületes jegyzőt per „kend” titulálni.

És most — képzelje csak szerkesztő — mert, hogy mind ezek elmúltak, azért drága urambátyám le akart mondani mindenféle hivataláról. Igen! bizonyos kutfőből tudom.

Kecse Péter hivataláról lemond! Ha olly történetekben és nagyszerű eseményekben nagy idő nem volna, a táblabíró ur lépésen csudálkoznánk.

Isteni gondolat! miért nem szálltál legalább tíz évvel előbb urambátyám, tekintetes koponyájába?

Lássa tek. urambátyám furesa dolog is az, egyszerre ugyanazon bíró, zárgondnok, tömeggondnok, levéltárnok, meg mit tudom én miféle nok lenni, midőn az istenség is egy személyben csak három lehet.

De még önnek — mint különben is már sok pénzzel bíró tekintetes embernek — sokkal kényemesebb lesz hivatal nélkül — nyugalomban élvezni a geschefték dicsőséges mesterségét, mellyhez kegyelmed olly fölségesen ért.

És fájdalom! sok prokátor, sok ügyes bajos ember, és még hány számtalan alkusz érdeke szenvedett már hijányt a miatt, hogy tekintetességedet a levéltárban keresvén, onnan azzal utasított el B. ur által, hogy tessék máskor jönni, mert most tekintetes főfő levéltárnok ur törvényszéki ülnök 2 pfrt. napi bérért bíraskodik X. uzsorás dolgában.

És minthogy urambátyám ezentul nem lesz hivatalos auctoritásban, bucsuztatóul egyik legszebb tulajdonát bátrak leszünk közhírré tenni.

Urambátyám hazafi örjül a színház után. Hanem azért csak akkor megy, ha öt felvonásos darab adatik.

Urambátyám tán azért mond le, hogy öreg napjaira Franciaországba merjen, hol mint halljuk, egy este 19 felvonást is adnak.

Jol fogja ön ott magát mulatni.

Ebből tán azt gyanítja az olvasó, hogy urambátyám fősvény ember. Azt egész bátorsággal nem mondhatom. Csak azt tudom, hogy még nem exisztált s nem exisztált azon jótékony czélu aláírási iv, mellyre becses nevét föl merte volna jegyezni.

Mert urambátyám azt szokta mondani: bakkom a temelése helyét, egész functiom nevem aláírásából áll, biz én nem koptatom, hisz aláírási ivre még csak a táblabíró s levéltárnok sat. czimel se pingálhatom föl.

Igazsága van önnek gyöngyöm, urambátyám sokkal derekabb is azt egy egy pengőért irni alá. Nem igaz?

Végre tehát erősítse meg isten önt jó szándokában. Hagyja ott azt a hálátlan vármegyét, ad on jó példát collegájának is, s a legközelebbi bizottmányi ülésre adja be lemondását, majd meglássa

mi dicső éljent s tapsot fog aratni, majd meglássa mi roppant vivatot fog kiáltani

Vas kalap.

Hirdetések.

Most jelent meg

Népszava istenszava.

Irtá

Táncsics Mihál

Ára 30 p. kr. Kapható minden könyvárusnál.

Hajnövesztő-kenet.

Az igen kapóssá lett hajnövesztőkenet, mellylől a szőke, ősz és veres haj, barkó, bajusz és szakáll is szépen megfeketül, ismét újra készíttve kapható: bálványutca 183. sz.

Dr. Malatides.

A zsidók polgárosítása ok- s czélszerű

Röpirat, irtá Róth Herman. Ára 40 kr. pp.

Ezen a sajtó által már megdicséret röpirat mind azoknak igen ajánlható, kik a zsidókérdéshez tartozó közép- s újabbkori történelben bővebb tudomást akarnak szerezni, annak főbbvonásai az illető könyvekből merített s eredeti azaz latin, német s francia nyelvben meghagyott adatokban itt közölve lévén.

Epen most jelent meg Magyar Mihál

könyvkereskedésében:

Tájékoztás

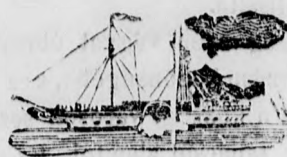
átalakulási

érdekeink körül

Irtá

Öt évenyi.

Ára 30 pkr

Gőzhajók járása

junius hónapban.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponként reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

„ Orsovára minden vasárnap, reggeli 5 órakor. Galacz és Konstantinápolyi kapcsolatban az oláh részen, junius 4- és 18-kán pedig Odessával; e közlekedés a Bécsből egyenesen Orsovára menő gőzzel történik.

„ Orsovára minden csütörtökön reggeli 5 órakor (minden második csütörtökön Galacz és Konstantinápolyi a török részen)

E gőzök Orsováról elindulnak minden vasárnap reggeli 4 órakor, és minden csütörtökön délután ide megérkeznek.

„ Tittelbe minden kedden és pénteken reggeli 5 órakor, le- és fölfelé Eszéken át; a kedden elinduló gőzök Zimony- és Szegeddel kapcsolatban áll.

E gőzök Tittelből minden vasárnap és szerdán délután ide megérkeznek.

Vontatóhajók indulásai.

Pestről Bécsbe minden hétfőn és csütörtökön elindulnak; és minden szerdán és szombaton megérkeznek.

„ Orsovára minden kedden.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőz Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **minden este** Előfizethetni e lapra Pesten a Reimel-féle nyomdában (Al-Dunasor Piaristák épülete). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 KR. PP.**